

diktion. Jeg finder under disse Omstændigheder heller ikke noget at indvende imod, at den ærede Folketingsmand har fremdraget dette her, men der foreligger jo ikke noget positivt til Bestyrkelse deraf, medens man nu har Embedsmændens bestemte Erklæring om, at han har udbetalt de Lønninger, han har opført i sine Indberetninger. Da denne Sigtelse er i Stand til at kunne kaste nogen Skygge paa Embedsmanden, mener jeg, da den er støttet paa Rygter, der gaa ovre paa Langeland, at have Anledning til at anføre en Dom, man har fældet over ham andetsteds. Jeg er her i Besiddelse af et Nummer af „Herning Folkeblad“ fra 1891, der i sin Tid blev udgivet af afdøde Thomas Nielsen. Den Gang var Krarup Embedsmand i Hammerum Herred og havde været der i 13½ Aar, og da han fratraadte dette Embede, stod der i dette Blad en Udtalelse om hans Embedsvirksomhed derovre, som indeholdt en meget stor Beklagelse over, at man skulde af med denne Embedsmand, som man satte megen Pris paa. Et Sted i Artiklen siges det om ham: „Han hader Usandhed, Omsvøb og Løgn.“ Et andet Sted hedder det: „Herredsfoged Krarups Embedsfærd har i høj Grad været præget af hans Karakters Grundtræk, Retfærdighedsfølelse, Sandhedskærlighed og Humanitet.“ Jeg fremdrager dette, fordi det viser, at man derovre gennem hans henvend 14-aarige Virksomhed har faaet en anden Opfattelse af hans Personlighed, end denne Sigtelse, hvis den forholdt sig rigtig, vilde give Ret til. Jeg mener i hvert Fald, efter hvad der foreløbig foreligger, bestemt at kunne gaa ud fra, at den Erklæring, som foreligger fra Herredsfogden, er stemmende med de faktiske Forhold, og at det er gaaet her, som saa ofte, at et løst Rygte ved nærmere Prøvelse viser sig ikke at have noget paa sig.

Formanden (Sofus Høgsbro): Strengt taget hører denne Oplysning ikke hjemme under denne Sags Behandling, men efter den ved første Behandling givne Anledning finder jeg den dog fuldt berettiget.

Bluhme: Jeg ønsker kun lige over for Udvalget at udtale min Anerkendelse af, at det resolut er gaaet ind paa det Forslag, der forelaa fra Ministerens Side med Hensyn til Kontorholdsgodtgørelsen til Herredsfogden i Skads Herred. Det er ganske vist en betydelig Forøgelse, men det er ogsaa en særdeles betydelig Forøgelse af Forretningerne, der finder Sted,

og jeg kan ikke trøste Udvalget med, at man kan slippe billigere de følgende Aar, thi Forretningerne tiltage saa stærkt, at der er al Sandsynlighed for, at Kontorholdsgodtgørelsen nødvendigvis maa følge med, medmindre der, hvis Esbjerg skulde blive Købstad, indtræder andre Forhold. Som Trøst for ærede Medlemmer, som maatte finde, at det er en stor Forøgelse, der her gives til en Embedsmænds Kontorholdsudgifter, vil jeg dog bede Dem lægge Mærke til, hvad der ogsaa fremhæves i Motiveringen fra Ministerens Side, at, samtidig, med at Forretningerne ere stegne saa stærkt, og samtidigt med at Udgifterne til Kontorhold stige saa stærkt, ere de Staten tilfaldende Sportelindtægter i Løbet af 4 Aar fra 1894—97 stegne fra 23,000 Kr. til 59,000 Kr. altsaa omtrent fordoblede 1½ Gang. Samtidig er jo Indtægten af Havnen ved Esbjerg steget meget betydeligt, og der er Udsigt til, at den vedblivende vil stige, saa jeg haaber, at Tinget vil faa Fornøjelse af de Penge, som det giver til vedkommende Embedsmand.

Ordføreren (Bertelsen [Hjørring Amts 5te Valgkreds]): Jeg ønsker kun at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister. Den højtærede Minister udtalte, at den af mig omtalte Skrivelse afgik fra Ministeriet i Mandags, og at Betænkningen først blev afgiven om Tirsdagen, og deri skal jeg ikke modsige ham, men jeg fastholder, at Betænkningen var afgiven, før Skrivelsen kom i Udvalgets Haand, og det er det, det egentlig kommer an paa. Jeg antager ikke, at den højtærede Minister vil tage det fortrydelig op, eller at det er ubeskedent af mig at oplyse, at, forinden Betænkningen blev afgiven, havde jeg en Samtale med den højtærede Justitsminister, hvori jeg meddelte ham, at Udvalget foretog ingen Forandringer i Lovforslaget undtagen det af Udvalget tiltraadte og af Justitsministeren stillede Ændringsforslag, samt sagde, at saa ønskede vel Ministeren ikke nogen Konference. Dertil svarede den højtærede Minister Nej. Jeg antager ikke, at det er ubeskedent, eller at den ærede Minister tager det fortrydelig op, at jeg oplyser det. Det er for øvrigt en Selvfølge, at det skal være Udvalget kært at konferere med den højtærede Minister mellem 2den og 3dje Behandling om det her omhandlede Forslag. I min første Omtale af den af Ministeren til Udvalget sendte Skrivelse glemte jeg at tilføje, at det Beløb, som Ministeren yderligere forlangte ud over 8,000 Kr., er